

Manresa en la distància

À

Un servidor sempre havia pensat que si mai marxava de Manresa seria per anar a viure a ciutats com Berlin o a Portland (Oregon), llocs molt més moderns i vius que la trista capital del Bages. Però no, ja fa dos anys que he anat a viure aquí al costat, a Berga, aquest poble de carlins amb títol de ciutat. Mentre he estat regidor a l'Ajuntament de Manresa he anat baixant dia sí dia també, però ara ja només passo per aquí un cop a la setmana o cada quinze dies. Si deixar de dormir en un lloc ja te'l fa veure de manera diferent, venir-hi només de tant en tant m'ha transformat més del que em pensava la visió que tenia del lloc on he viscut 44 anys de la meua vida. Quan vinc, quan hi camino, experimento la contradictòria sensació de ser foraster en un escenari amb el qual estic absolutament familiaritzat. Començo a adquirir la privilegiada visió del turista, de l'espectador, i el resultat no ha estat la decepció sinó tot el contrari, la sorpresa positiva. Venint de Berga, que té la muntanya i la Patum, però que és un poble gran amb títol de ciutat, Manresa sembla una metròpoli (ho dic seriosament). Estacions de tren, cinemes, equip de rugbi, gent que va a dormir tard entre setmana, concerts i concertassos, entitats per a totes les dèries, moderns i modernets, botigues xules... I Barcelona i la platja a un cop de cotxe, i Montserrat que us fa de fons de pantalla, i l'"skyline" del cantó del riu... Com en un poble, podeu anar a tot arreu a peu, sempre hi ha aparcament gratuït a deu minuts del centre i viure és bastant més barat que a d'altres zones del país, però sou una ciutat i no heu de renunciar a res o a quasi res. Manresa, venint de fora, no és espectacular ni preciosa, però si un lloc on s'hi viu bé i s'hi podria viure encara molt millor. Que què us falta? Ja ho sabeu: una mica d'autoestima col·lectiva i creure-us que teniu un barri vell collonut.

Què és el que més trobo a faltar? Moltes coses, però sobretot enyoro aquells dimarts d'entrepà a les Meigas i pel·lícula a l'Atlàntida. I, en acabat, sortir, trobar-te el Passeig buit i silenciós i tornar a casa escoltant les pròpies passes. Potser no sóc l'únic.